

Jónás 3,1–10

- „Menj Ninivébel!” – amikor először hallotta Jónás, „derült égből villámcsapás” lehetett. Addig otthon, Izráelben prófétált (2Kir 14,25). Az sem volt könnyű szolgálat, de tudhatta, mire számíthat, és tudta, hogy Izráel jog szerint az Úr népe, hallgatniuk kellene rá; ha nem hallgatnak, ő akkor is helyesen tette a dolgát (ld. Ez 3,16–21; 33,1–9). Ninive (Asszíria) más terep: nemcsak pogány, de ősi ellenség is. – „Ezeknek hirdessem Isten Igéjét?” – „Kiálts ellene”, de ne a saját indulatommal, haragommal, hanem úgy, hogy valóban Isten szavait mondjam. Isten szavai „ellenük” vannak? Isten a bűnt elítéli, és aki benne van a bűnben, annak „ellene” beszél Isten: felhívja a figyelmét a bűnre és az ítéletre.
- Jónás először engedetlen, de Isten őt is tanítani akarja: megmutatja, milyen az Ő szíve. Jónás tudja, hogy Isten „irgalmas, kegyelmes, türelmes” (4,2), de Isten azt akarja, hogy Jónás ezt lássa is, vegyen részt abban, ahogy Isten az irgalmát gyakorolja, és megment embereket. Ezért másodszor is őt küldi el, nem mást. Mózes helyett sem küldött mást (amikor ő azt kérte), helyettem sem küld mást.
- „Még negyven nap és elpusztul Ninive” – ennyi van megírva Jónás prófétálásából. Sokan kételkednek benne, hogy valóban csak ennyit mondott, és hogy ez elég is volt ahhoz, hogy megtérjenek. De Isten azt mondta: „hirdesd, amit én parancsolok” – Jónás azt hirdette, és erre van szükség ahhoz, hogy célba érjen. „Szent Igéd és Szentlelked ítélje meg bűneinket” – itt is Isten Szentlelke ítélte meg a bűnt és munkálta a megtérést – a tisztán, hűségesen hirdetett ígéreten keresztül.
- Ami itt történik, az legalább akkora csoda és jel, mint a három nap a cethal gyomrában: egy pogány nép, amely semminek tekintette Izráelt és annak Istenét („milyen isten az, akinek a népe gyengébb nálunk”), most az Ő szavára Őhözátért – sokan (120 000). Böjt, „kiáltsanak az Úrhoz”. Úgy tűnik, mintha „csak félelemből” tértek volna meg, nem lett volna elég alapos. De Isten elfogadta, megkönyörült rajtuk, és őket (azt a nemzedéket) meg is tartotta hitben életük végéig. „Ninive férfiai feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják, mert ők megtértek...”
- Isten „nem hajtotta végre” az ítéletet (3,10) – azért tehette meg, mert van, aki magára vette. Jézus Krisztuson hajtotta végre a mi ítéletünket is.
- „Nagyobb van itt Jónásnál” – Jézus három napig volt „a föld gyomrában”, majd feltámadt; ez az a jel, amire ma megtérhetünk. Ugyanakkor akkor is, ma is kevesek térnek meg. „Ez a gonosz és parázna nemzetség jelt követel”, ma sokan sokféle csoda / jel után szaladnak, de Jézus, mint jel nem érdekli őket. „Istenben hisznek”, olyannak képzelik, amilyennek akarják. De Jézus földi szolgálata előtt is, aki nem „olyannak képzelte, amilyennek akarta”, az rácsodálkozott: „Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt...” (Mik 7,18). – Aki pedig tudja, hogy Isten ilyen, azt Ő hívja, hogy szolgáljon vele: ha kemény üzeneteken keresztül is, de el akarja juttatni az embereket oda, hogy megbocsáthassa nekik a bűnt.